

PREKEN

1. BIBEL

Lese Matteus 17,1-9.

2. Å VÆRE PÅ TOPPEN

Spesiell fortelling om de tre utvalgte som midt i hverdagen blir tatt med opp på fjellets topp og får se Jesu herlighet som aldri før. Forvandling, stråler og skinner, Moses og Elia, skyen og stemmen fra himmelen. Hefstig og skjellsettende. Disiplene hadde mange sånne whaw - opplevelser med Jesus. Dette må ha vært en av de største. Og de var nok gode å ha med seg når de noen måneder senere uten Jesus skulle gå ut i hele verden for å gjøre alle folkeslag til disipler. De fjelltoppopplevelsene med Jesus må ha gitt mye kraft til å gå løs på en helt enorm jobb.

Det tror jeg vi alle trenger. Fjellopplevelser som kan gi perspektiv, håp, tro og kraft til å gå løs på livet, og livets vandring. Vi trenger noen øyeblikk som bærer evigheten i seg som en artikkel het i Aftenposten. Opplevelser som kan løfte meg ut av det hverdagslige, som gir perspektiv, mening, sammenheng, tro og håp.

For meg har sånne evighetsøyeblikk, glimt av Gud, glimt av Jesu herlighet, kommet på ulikt vis. Når et barn blir født føler jeg at jeg nesten kikker inn i evigheten. Når jeg, sammen med min høyst medvirkende kjære kone, får lagt et nyfødt barn i mine hender, av mitt kjøtt og blod, da er det for meg et øyeblikk som bærer evigheten i seg. Når vi i dag skal døpe Oliver og Gustav er det et øyeblikk som bærer evigheten i seg. Gud har lovet at gjennom vannet som sildrer gjennom noen fjoner og Ordet som da lyder, så blir de arvinger til evigheten. Og Guds ånd tar bolig i dem. Vi kan tenke oss at når Oliver og Gustav blir døpt så lyder det en røst i himmelen, for englene: Dette er mine sønner, de elskede, som jeg har min glede i.

Jeg kunne fortsette med skituren på mandag. Naturen, stillheten, solen og den bugnende hvite snøen, og nypreparerte løyper, godt feste, og brukbar glid. Et øyeblikk som bærer noe større i seg. Kanskje evigheten.

Øyeblikk som bærer evigheten i seg, kan her i kirka sies med andre ord: Å få se Jesu herlighet. Eller for meg holder det lenge å få se Jesus, få oppleve han. Uavhengig av hvor sterkt det stråler. Da må jeg fortelle dere en historie kirkeverge Geir fortalte i lunsjen her om dagen. Det var dåp i en pinsemenighet på hedmarken og en av distriktets trauste karer var klar for dåp. Ut i sjøen for full neddykking. Og pastoren som døpte han la han bakover og opp igjen første gang. Vel oppe igjen spurte han entusiastisk: Ser du Jesus? Nei, han kunne ikke si det. Så bar det bakover igjen og andre neddykking, og oppe igjen spurte pastoren vel så entusiastisk: Ser du Jesus? Han måtte si som det var den trauste hedmarkingen, nei. Litt irritert la så pastoren han bakover igjen tredje gang og holdt han litt ekstra lenge under før han tok han opp igjen. Og spurte bydende: Ser du Jesus? Hedmarkingen svarte: Er du sikker på at det var her du slept han uti?

Ja, det hjelper å være der han er slept uti. For jeg har flere ganger kjent meg som han trauste hedmarkingen som lever med forventinger om å få se Jesus. Jeg har hatt dem sterkt i meg selv, ønsket om å få se Jesus, og så har det vært mer mørkt enn lyst. Bedt Gud om å vise seg for meg, lengta etter det, men følt meg stå tomhendt tilbake. Og lurt på om det var her han var slept uti?

Ja, det hjelper og lete der han er slept ut i. Og det er ikke minst i vårt indre mennesker, i vår ånd. Og særlig når vi er sammen, i fellesskapet. Og opplevelsen av Guds nærvær, av hans ånd og kraft har jeg kjent fylle meg i lovsang og tilbedelse, og i bønn, ikke minst i ærlig fellesskap med andre. Og så er Jesus slept uti i vår bibel. Og der har jeg kanskje de sterkeste opplevelsene av å se Jesus. Å lese om hva han sa og gjorde. Hvordan han møtte mennesker. Underviste om Gud, liv, død, det å leve, tilgivelse, kjærlighet og tro. Det har vært opplevelser av å være på fjellets topp.

3. Å VÆRE I DALEN

Men Jesus tok med seg disiplene ned i dalen igjen. Nokså fort. De fikk ikke lov til å fortelle om det en gang før etter påsken. Jesus ville ikke ha noe av at folk skulle hause hans herlighet opp på gale premisser. Nei, hans herlighet var tvert i mot avhengig av at han gikk veien med pisking, lidelse og korsfestelse. Han og disiplene måtte ned i dalen, til der hverdagen leves. Jesus skulle ned i dalen og virkeligheten som ikke lenge etterpå bød han fangenskap, pisking, og korsfestelse. De tre disiplene måtte klare seg uten skinnende forvandlede skikkelser, skyens nærvær og himmelstemmen. Nå hadde de bare Jesus og hans ord og oppfordringen om å høre han. Må jo si at det ikke var så rent lite. Være bestekompis med Jesus og være med på alt han opplevde og gjorde. Skulle ikke klagd mye hvis jeg hadde fått oppleve det. Men turen ned i dalen måtte komme. Til hverdagen, til mennesker og livet som stadig kjører seg fast for oss. Dit tar Jesus oss med, inn i livets realiteter. Inn i hverdagen.

4. Å TA FJELLET MED NED I DALEN

Så blir jo kunsten å leve i dalen, å leve de mange hverdagene uten å miste opplevelsen av hvordan det var på fjellets topp. Å leve i dalen uten å glemme hvordan det var på fjellet. Å legge vandringen i dalen innom et fjell en gang i blant.

Drillo har i fotballens verden gitt vanskeligstilte nordmenn noen store øyeblikk, om ikke øyeblikk som bærer evigheten i seg. Det er jo bare fantastisk festlig at denne karen med sin tørrvittig professor stil med beregning av prosent på halvpertene av alle svarene han gir, er tilbake, og på første forsøk vinner vi etter 16 kamper med tap. Borte mot Tyskland, en ubetydelig vennskapskamp. Men hverdagen kan fort bli tøff i VM-kvalifiseringen for Drillo også. Da kan en borteseier mot Tyskland være en viktig prestasjon å ta med seg og som kan være god å minnes for å lære av.

Peter var en av de tre på fjellet. Og som måtte ned i fra fjellet. Og ned i dalen. Han har smakt på livet i dalen. Banna på at han ikke kjente Jesus, ble satt i fengsel, reiste rundt og startet menigheter tross mye motstand. Og han ble drept for sin tro, etter eget ønske korsfestet opp ned. Men om dette ikke var herlig fjellopplevelser, men heller til dels tunge tak nede i dalen, så glemte Peter aldri det som skjedde på fjellet den gangen. 2 Pet 1,16-18. Fjellopplevelsen ga utholdenhet, håp og styrke til hverdagen.

Vi trenger vel alle noen fjelltoppopplevelser som kan hjelpe oss på veien frem – i dalen. Vi trenger å få se noe, høre noe, kjenne noe, som gir oss håp for vandringen i dalen. Vi drømmer om at gudstjenestene våre i kirka her skal gi oss noen øyeblikk som bærer evigheten i seg. Som kan gi kraft til en ny uke. Som kan tenne håpet, troen og kjærligheten i meg. Gud er i blant oss og vil gjerne møte oss. Det var her de slapp han uti. I oss, i fellesskapet. Derfor kan vi komme til kirken med en forventning om å oppleve et øyeblikk som bærer evigheten i seg. Med forventning om å få et glimt av Jesus. Som vi kan ta med oss ut i en ny og sikkert travel og utfordrende uke. Fjellhamar kirke vil gjerne være en liten fjelltopp som du kan komme innom på din vandring. Som kan gi deg et glimt av Jesus. For det var her de slapp han uti.